

2. Men nu är kommit ett annat gån,
gott till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

Högfärdslasten.

Den Andra:

19. Den som jag barande af följ,
hvar i min hand, och som jag
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

15. Jag tror: "O, nu är jag
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

och till dem som goda
och till dem som goda
och till dem som goda

GS 431

Treure och wackra

W i s o r,

Den Första:

Den Blinde.

Den Andra:

Högfärdslasten.

Den Tredje:

Minuten.

—

Den Tredje:

Minuten.

1. Hur hastigt flyger ej Minuten, In-
gen öddlig hindra kan dess lopp; Knappt den
är begynn, förr'n den är sluten, Knappt den
hinner öppna rosens knopp! Litväl kan upp-
komma på densamma, Både kärlekens och
hatets frö; Mången liten eld till löga flam-
ma, Ak! och mången sällhets känsla dö. ::

2. Många låtta, ljusta band bli knutna,
Många tunga bojer läggas på; Många gif-
na löften trolldst brutna, Många trogna wän-
ner från oss gå; En minut afgår så mån-
gens lycka: Menstowannen finner sig så nöjd;
En minut, den kan ut nöden rycka Uslin-
gen, och skänka honom fröjd. ::

3. Njut då glädligt hvar minut af lif-
wet, Gör det goda, gör det nyttiga; Gif
en skärf af det som dig blir gifwet, Ät de
swaga, ät de torftiga; Då skall du i ödd-
minuten smaka Lugn och styrka, och i hop-
pet säll, Rasta glad en tacksam blick tillba-
ka, Somna roligt in din sista quäl. ::

G b t h e b o r g,

tryckt hos Sam. Norberg, 1839.

12. Jag råder eder alla stillet, Som
med höghögst barmhertighet den
som i edert öra har talat, som

11. Den som i edert öra har talat, som
med höghögst barmhertighet den
som i edert öra har talat, som

10. En blottad, som i edert öra har talat, som
med höghögst barmhertighet den
som i edert öra har talat, som

9. Den som i edert öra har talat, som
med höghögst barmhertighet den
som i edert öra har talat, som

8. Den som i edert öra har talat, som
med höghögst barmhertighet den
som i edert öra har talat, som

7. Den som i edert öra har talat, som
med höghögst barmhertighet den
som i edert öra har talat, som

Det höres både på land och by; De ut-
ländska moder många, Som strömma in
uti Sverges land, Förläsa här både kvin-
na och man, Med högfärd och girighet den
vrånga.

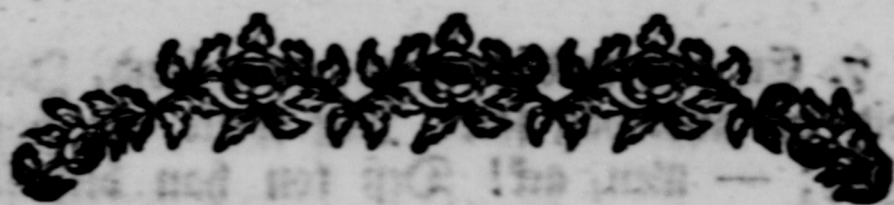
3. Ämbetsmän som Skräddare äro, Hvar
är månne de nya seder lära, Och främman-
de mönster uppleta, Med klädedräkt så un-
derlig, Att fromma måga förundra sig; Det
må högfärd väl heta.

4. Skomakare göra och sammalund, Må-
ste finna på ett annat fund, Stöflar och skor
att göra; De nåtas allen under hål och tå,
Midt under dem synes himmelen blå, Som
man nu här får höra.

5. Mig tyckes att jag icke kan gå, Med
mindre spårarne skallra uppå, Fast jag all-
drig lärde rida, Mycket mindre rycka och
sadla häst, Likväl är spårren vid foten fast,
Den seden kan jag ej väl lida.

6. Så går han på den hål så hög, Du
kan ej säga att jag lög, Som en sjuk kalf
han ragar, Och skorna falla honom nart,
Dertill låta de knurr och knarr, O Skoma-
kare så väl du lagar.

7. En piga utaf ringa släkt, Vill och sig
kläda i fruedräkt, Sin arma skalle hon pry-
der;

Den Första:

Den Blinde.

Af lifvet tungt och sorgligt är, Min wan-
dring är så svår! En jag har varit blind
och lam I många Herrans år.

1. Och den, som var mitt enda stöd,
Som var min älders hopp, Som delade
med mig sitt bröd, Tog Herren till sig upp.

2. Det var en dotter huld och skön, Som
vid min sida gick, Mig ledde med sin trog-
na hand Och värmden med sin blick.

3. Och när jag ledsen var och gret, Så
tröstade hon mig; Och när jag bad, Så bad
hon med, Och bad för mig och sig.

4. När natten kom, jag slumrade På
hennes mjuka arm; Mitt trötta hufvud hvil-
lade Vid hennes hulda barm.

5. Och när en christlig wandringsman På
denna vägen var, Så gaf han mer för Em-
mas skull, Att hennes gamle far.

7. En